

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 14. oktobra 2020*

„Predhodno odločanje – Načela prava Unije – Načelo lojalnega sodelovanja – Načeli enakovrednosti in učinkovitosti – Vračilo dajatev, ki jih je država članica pobrala v nasprotju s pravom Unije – Rok, določen za vložitev zahtevkov za vračilo takih dajatev – Neobstoj podobnega roka za vračilo zneskov, ki jih je ta država članica pobrala v nasprotju z nacionalnim pravom“

V zadevi C-677/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Tribunalul Vâlcea (okrožno sodišče v Vâlceaji, Romunija) z odločbo z dne 25. aprila 2019, ki je na Sodišče prispela 11. septembra 2019, v postopku

SC Valoris SRL

proti

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Craiova – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Vâlcea,

Administrația Fondului pentru Mediu,

SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi L. Bay Larsen, predsednik senata, M. Safjan in N. Jääskinen (poročevalec), sodnika,

generalni pravobranilec: G. Hogan,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za romunsko vlado E. Gane, R. I. Hațieganu in L. Lițu, agentke,
- za Evropsko komisijo C. Perrin in A. Armenia, agentki,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: romunščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago načel prava Unije, in sicer načel lojalnega sodelovanja, enakovrednosti in učinkovitosti.
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo SC Valoris SRL (v nadaljevanju: Valoris) ter Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Craiova – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Vâlcea (regionalni generalni direktorat za javne finance v Craiovi – okrajna uprava za javne finance v Vâlcej, Romunija) (v nadaljevanju: okrajna uprava za javne finance v Vâlcej) in Administrația Fondului pentru Mediu (uprava okoljskega sklada, Romunija) v zvezi z vračilom zneska, ki ga je ta družba plačala iz naslova okoljske takse za motorna vozila, ki je dajatev, za katero je bilo po njenem plačilu razsojeno, da ni v skladu s pravom Unije.

Pravni okvir

BUG št. 9/2013

- 3 Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule (izredna uredba vlade št. 9/2013 o okoljski taksi za motorna vozila) z dne 19. februarja 2013 (*Monitorul Oficial al României*, del I, št. 119 z dne 4. marca 2013, v nadaljevanju: OUG št. 9/2013) je veljala od 15. marca 2013 do 31. januarja 2017.
- 4 Člen 4 OUG št. 9/2013 je določal:

„[Okoljska] taksa [za motorna vozila] se plača samo enkrat:

- (a) ob tem, ko prvi lastnik v Romuniji v skladu z zakonom vpiše pridobitev lastninske pravice na motornem vozilu v evidenco pristojnega organa in pridobi potrdilo o registraciji in registrsko številko;

[...]“.

BUG št. 52/2017

- 5 Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017 privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule (izredna uredba vlade št. 52/2017 o vračilu plačil posebne dajatve za avtomobile in motorna vozila, dajatve za onesnaževanje z motornimi vozili, dajatve za onesnaževanje z emisijami iz motornih vozil in okoljske dajatve za motorna vozila) z dne 4. avgusta 2017 (*Monitorul Oficial al României*, del I, št. 644 z dne 7. avgusta 2017, v nadaljevanju: OUG št. 52/2017), je začela veljati 7. avgusta 2017.
- 6 Člen 1 OUG št. 52/2017 določa:

„1. Zavezanci, ki so plačali posebno dajatev na osebne avtomobile in motorna vozila iz členov od 214¹-214³ zakona št. 571/2003 o davčnem zakoniku s poznejšimi spremembami in dopolnitvami, dajatev za onesnaževanje z motornimi vozili iz izredne uredbe vlade št. 50/2008 o dajatvi za onesnaževanje z motornimi vozili, odobrene z zakonom št. 140/2011, dajatev za onesnaževanje z emisijami iz motornih vozil iz zakona št. 9/2012 o dajatvi za onesnaževanje z emisijami iz motornih vozil s poznejšimi spremembami in okoljsko takso za motorna vozila iz [BUG] št. 9/2013 o uvedbi okoljske takse za motorna vozila, ki je bila s spremembami in dopolnitvami potrjena z zakonom št. 37/2014, s poznejšimi spremembami in dopolnitvami, in ki niso bili upravičeni do vračila do

začetka veljavnosti te izredne uredbe vlade, lahko zahtevajo vračilo, skupaj z obrestmi za obdobje od datuma plačila do datuma vračila, tako da vložijo zahtevek pri pristojnem osrednjem davčnem organu. Obrestna mera je določena v členu 174(5) zakona št. 207/2015 o zakoniku o davčnem postopku, s poznejšimi spremembami in dopolnitvami.

2. Pravica zavezancev iz odstavka 1, da zahtevajo vračilo, nastane na datum začetka veljavnosti te izredne uredbe vlade, ne glede na to, kdaj je bila dajatev pobrana, zahtevke za vračilo pa je treba z odstopanjem od določb člena 219 zakona št. 207/2015 [o zakoniku o davčnem postopku], kakor je bil pozneje spremenjen in dopolnjen, vložiti najpozneje do 31. avgusta 2018, sicer nastopi prekluzija.

[...]“.

Zakonik o davčnem postopku

- 7 Člen 168 legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală (zakon št. 207/2015 o zakoniku o davčnem postopku) z dne 20. julija 2015 (*Monitorul Oficial al României*, del I, št. 547 z dne 23. julija 2015, v nadaljevanju: zakonik o davčnem postopku), določa:

„1. Na zahtevo zavezanca/plačnika se vrnejo vsa neupravičeno plačana ali pobrana plačila.

[...]“.

- 8 Člen 219 zakonika o davčnem postopku določa:

„Pravica zavezanca/plačnika, da zahteva vračilo davčnih terjatev, zastara v roku 5 let od 1. januarja leta, ki sledi letu, v katerem je nastala pravica do vračila.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 9 Valoris, družba romunskega prava, je 25. avgusta 2014 za prvo registracijo rabljenega motornega vozila iz Nizozemske v Romuniji v skladu s členom 4(a) OUG št. 9/2013 plačala dajatev v višini 2451 romunskih levov (RON) (približno 510 EUR) iz naslova „okoljske takse za motorna vozila“.
- 10 7. avgusta 2017 je začela veljati OUG št. 52/2017. Iz njene preambule je razvidno, da je bil ta normativni akt sprejet po razglasitvi sodb z dne 9. junija 2016, Budişan (C-586/14, EU:C:2016:421), z dne 30. junija 2016, Câmpean (C-200/14, EU:C:2016:494), in z dne 30. junija 2016, Ciup (C-288/14, neobjavljena, EU:C:2016:495), v katerih je Sodišče razsodilo, da je več dajatev za onesnaževanje, ki veljajo za motorna vozila in ki jih je uvedla Romunija, med katerimi je dajatev, ki se pobira kot navedena okoljska taksa, v nasprotju z določbami prava Unije, zlasti z določbami člena 110 PDEU.
- 11 Na podlagi člena 1(1) OUG št. 52/2017 imajo davčni zavezanci pravico zahtevati vračilo zneskov, ki so jih plačali iz naslova štirih dajatev, navedenih v naslovu tega normativnega akta, za katere je bilo razsojeno, da niso v skladu s pravom Unije (v nadaljevanju, skupaj: romunske dajatve za onesnaževanje), skupaj s plačilom zakonskih obresti, dolgovanih za obdobje med datumom plačila in datumom vračila. Vendar je bilo treba v skladu z odstavkom 2 navedenega člena 1 – z odstopanjem od določb člena 219 zakonika o davčnem postopku – take zahtevke nasloviti na pristojni davčni organ do najpozneje 31. avgusta 2018, sicer je nastopila prekluzija.
- 12 Družba Valoris je 6. decembra 2018 vložila zahtevek za vračilo zneska, ki ga je iz naslova okoljske takse za motorna vozila plačala pri okrajni upravi za javne finance v Vâlcea, ki je ta zahtevek v dopisu z dne 7. januarja 2019 zavrnila, ker ga je navedena družba vložila prepozno.

- 13 Družba Valoris je 30. januarja 2019 pri predložitvenem sodišču Tribunalul Vâlcea (okrožno sodišče v Vâlceaji, Romunija) vložila tožbo, s katero je predlagala, da se pristojnim romunskim organom naloži, naj ji vrnejo sporno dajatev, skupaj z zamudnimi obrestmi po zakonski obrestni meri, čeprav ni spoštovala prekluzivnega roka iz člena 1(2) OUG št. 52/2017. V utemeljitev tožbe je na eni strani navedla, da je ta *ad hoc* rok v nasprotju s pravom Unije, ker omejuje možnost davčnih zavezancev za vračilo dajatev, za katere je bilo razsojeno, da so v nasprotju s tem pravom, in na drugi strani, da se rok od treh do petih let za uveljavljanje take možnosti v skladu s sodno prakso Sodišča šteje za razumen rok.
- 14 Predložitveno sodišče v zvezi s tem navaja, da je bil poseben prekluzivni rok, določen za vračilo dajatev iz OUG št. 52/2017, približno eno leto, in sicer od 7. avgusta 2017, datuma začetka veljavnosti tega akta, do 31. avgusta 2018, datuma izteka navedenega roka, medtem ko je bil splošni zastaralni rok, določen za vračilo davčnih terjatev v skladu s členom 219 zakonika o davčnem postopku, pet let od 1. januarja leta, ki sledi letu, v katerem je nastala pravica do vračila.
- 15 To sodišče se na prvem mestu sprašuje, ali je prekluzivni rok iz člena 1(2) OUG št. 52/2017 za vračilo dajatev, pobranih v nasprotju s pravom Unije, medtem ko podoben rok za vračilo zneskov, pobranih v nasprotju z nacionalnim pravom, ne obstaja, v skladu z načelom lojalnega sodelovanja, ki izhaja iz člena 4(3) PEU, kakor se razlaga v sodni praksi Sodišča, in z načelom enakovrednosti, kakor ga opredeljuje Sodišče.
- 16 Na drugem mestu se navedeno sodišče sklicuje na načelo učinkovitosti, kakor ga opredeljuje Sodišče, pri čemer poudarja, da je enoletni rok iz člena 1(2) OUG št. 52/2017 krajši od rokov za pravna sredstva, pri katerih lahko nastopi prekluzija, za katere je Sodišče ugotovilo, da so razumnega trajanja in jih razglasilo za skladne z navedenim načelom.
- 17 V teh okoliščinah je Tribunalul Vâlcea (okrožno sodišče v Vâlceaji) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba načela lojalnega sodelovanja, enakovrednosti in učinkovitosti razlagati tako, da nasprotujejo nacionalnim predpisom, kakršen je člen 1(2) [OUG] št. 52/2017, ki določa prekluzivni rok približno enega leta za vložitev zahtevka za vračilo nekaterih dajatev, pobranih v nasprotju s pravom Unije, medtem ko nacionalna zakonodaja takega roka ne določa za uresničevanje pravice do vračila zneskov, pobranih v nasprotju z nacionalnimi predpisi?“

Vprašanje za predhodno odločanje

- 18 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba:
- na eni strani, načelo učinkovitosti v povezavi z načelom lojalnega sodelovanja razlagati tako, da nasprotuje temu, da je v predpisih države članice za vložitev zahtevka za vračilo dajatev, za katere je bilo razsojeno, da so v nasprotju s pravom Unije, določen približno enoletni rok, ki začne teči od začetka veljavnosti teh predpisov, katerih namen je odprava kršitve navedenega prava, in po katerem nastopi prekluzija, in
 - na drugi strani, načelo enakovrednosti v povezavi z načelom lojalnega sodelovanja razlagati tako, da nasprotuje temu, da je v predpisih države članice za vložitev zahtevka za vračilo dajatev, za katere je bilo razsojeno, da so v nasprotju s pravom Unije, določen približno enoletni rok, po katerem nastopi prekluzija, medtem ko ta država takega roka glede podobnih zahtevkov za vračilo, ki temeljijo na kršitvi notranjega prava, ni določila.

- 19 Navesti je treba, da se spor o glavni stvari sicer nanaša posebej na vračilo zneska, ki je bil plačan iz naslova „okoljske takse za motorna vozila“, ki je bila v Romuniji uvedena z OUG št. 9/2013, vendar je v vprašanju predložitvenega sodišča splošneje navedeno vračilo „dajatev, pobranih v nasprotju s pravom Unije“. To posplošenje je upravičeno z okoliščino, da se rok, določen z določbo iz navedenega vprašanja, uporablja tudi za vračilo treh drugih romunskih dajatev za onesnaževanje motornih vozil, ki spadajo pod OUG št. 52/2017, in so podobne navedeni okoljski taksi ter za katere je Sodišče prav tako razglasilo, da so v nasprotju s pravom Unije. Kot je bilo navedeno v točkah 10 in 11 te sodbe, je bila namreč OUG št. 52/2017 sprejeta ravno zaradi prenehanja kršitve prava Unije, ki izhaja iz uvedbe vsake od teh dajatev.
- 20 Predložitveno sodišče v utemeljitev predloga za sprejetje predhodne odločbe poudarja, da je v romunskem pravu „splošni“ zastaralni rok iz člena 219 zakonika o davčnem postopku „bistveno daljši“ od „ad hoc“ prekluzivnega roka iz člena 1(2) OUG št. 52/2017. Zato dvomi o skladnosti teh zadnjenavednih nacionalnih predpisov z načeli lojalnega sodelovanja, enakovrednosti in učinkovitosti, kakor jih opredeljuje Sodišče.
- 21 V zvezi s tem je treba opozoriti, da morajo države članice v skladu z ustaljeno sodno prakso v skladu z načelom lojalnega sodelovanja iz člena 4(3) PEU odpraviti nezakonite posledice kršitve prava Unije in za pravna sredstva, katerih namen je varstvo pravic, ki jih imajo posamezniki na podlagi tega prava, določiti postopkovna pravila, ki niso manj ugodna od tistih, ki veljajo za podobna nacionalna pravna sredstva (načelo enakovrednosti) in ki v praksi ne onemogočajo ali pretirano ne otežujejo izvajanja pravic, podeljenih v okviru pravnega reda Unije (načelo učinkovitosti) (glej v tem smislu sodbi z dne 29. julija 2019, *Inter-Environnement Wallonie in Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen*, C-411/17, EU:C:2019:622, točki 170 in 171, ter z dne 11. septembra 2019, *Călin*, C-676/17, EU:C:2019:700, točka 30). Natančneje, ob neobstoju predpisov Unije na področju vračila neupravičeno pobranih nacionalnih dajatev mora vsaka država članica podrobneje urediti postopkovna pravila za pravna sredstva, katerih namen je varstvo pravic, ki izhajajo iz prava Unije, vendar pod pogojem, da se z navedenimi pravili spoštujeta načelo enakovrednosti in načelo učinkovitosti (glej v tem smislu sodbi z dne 15. septembra 1998, *Edis*, C-231/96, EU:C:1998:401, točka 19, in z dne 11. aprila 2019, *PORR Építési Kft.*, C-691/17, EU:C:2019:327, točka 39), zlasti v zvezi z določitvijo prekluzivnih ali zastaralnih rokov, ki se uporabljajo za taka pravna sredstva (glej v tem smislu sodbi z dne 20. decembra 2017, *Caterpillar Financial Services*, C-500/16, EU:C:2017:996, točka 37, in z dne 19. decembra 2019, *Cargill Deutschland*, C-360/18, EU:C:2019:1124, točka 46).
- 22 Sodišče je pojasnilo, da je treba spoštovanje teh zahtev preizkusiti ob upoštevanju položaja zadevnih pravil v celotnem postopku, poteka navedenega postopka in posebnosti teh pravil pred različnimi nacionalnimi sodišči (glej zlasti sodbe z dne 24. oktobra 2018, *XC in drugi*, C-234/17, EU:C:2018:853, točka 24; z dne 11. septembra 2019, *Călin*, C-676/17, EU:C:2019:700, točka 31, in z dne 9. julija 2020, *Vueling Airlines*, C-86/19, EU:C:2020:538, točka 40).
- 23 Poleg tega je Sodišče že večkrat odločilo, da država članica v skladu z načelom lojalnega sodelovanja ne sme sprejemati določb, s katerimi se za vračilo davka, ki je bil s sodbo Sodišča razglašen za nezdržljiv s pravom Unije ali katerega nezdržljivost s tem pravom izhaja iz take sodbe, določijo pogoji, ki se nanašajo posebej na ta davek in ki so manj ugodni od tistih, ki bi za tako vračilo veljali, če teh določb ne bi bilo (glej v tem smislu sodbe z dne 9. februarja 1999, *Dilexport*, C-343/96, EU:C:1999:59, točka 39; z dne 30. junija 2016, *Câmpean*, C-200/14, EU:C:2016:494, točka 40, ter z dne 30. junija 2016, *Ciup*, C-288/14, neobjavljena, EU:C:2016:495, točka 27).

Načelo učinkovitosti

- 24 V skladu z ustaljeno sodno prakso države članice ob neobstoju harmoniziranih pravil, ki bi urejala vračilo dajatev, naloženih v nasprotju s pravom Unije, ohranijo možnost uporabe postopkovnih pravil, določenih v njihovem notranjem pravnem redu, zlasti na področju zastaralnih ali prekluzivnih rokov,

vendar pod pogojem, da ta pravila v skladu z načelom učinkovitosti niso oblikovana tako, da v praksi onemogočajo ali čezmerno otežujejo uresničevanje pravic, ki izhajajo iz prava Unije. V zvezi z zadnjemavedenim je treba upoštevati ne le splošna merila presoje, na katera je bilo opozorjeno v točki 22 te sodbe, ampak po potrebi tudi načelo varstva pravice do obrambe, načelo pravne varnosti in nemoten potek postopka (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2019, Cargill Deutschland, C-360/18, EU:C:2019:1124, točke 46, 47 in 51 ter navedena sodna praksa).

- 25 Sodišče je posebej v zvezi z zastaralnimi in prekluzivnimi roki že večkrat odločilo, da določitev razumnih rokov za vložitev pravnih sredstev načeloma zadosti zahtevi po učinkovitosti, saj je ta zahteva primer uporabe temeljnega načela pravne varnosti, ki štiti tako zadevno osebo kot zadevni upravni organ, čeprav se s potekom takšnega roka zadevnim osebam že po naravi lahko prepreči uveljavljanje njihovih pravic v celoti ali delno (glej v tem smislu sodbe z dne 20. decembra 2017, Caterpillar Financial Services, C-500/16, EU:C:2017:996, točka 42; z dne 11. septembra 2019, Călin, C-676/17, EU:C:2019:700, točka 43, ter z dne 19. decembra 2019, Cargill Deutschland, C-360/18, EU:C:2019:1124, točka 52).
- 26 Predložitveno sodišče v obravnavani zadevi navaja, da je rok približno enega leta, ki izhaja iz člena 1(2) OUG št. 52/2017, „krajši od drugih rokov, [za katere je bilo razsojeno, da so] v skladu“ z načelom učinkovitosti, in katere je odkrilo v sodni praksi Sodišča. Predložitvena odločba se nanaša zlasti na sodbi z dne 15. septembra 1998, Edis (C-231/96, EU:C:1998:401, točka 35), in z dne 17. novembra 1998, Aprile (C-228/96, EU:C:1998:544, točka 19 ter navedena sodna praksa), v katerih je bilo za triletne nacionalne roke, ki so tekli od datuma izpodbijanega plačila, ugotovljeno, da so bili razumni.
- 27 Vendar je Sodišče že ugotovilo, da se glede na analizirane primere enoletni rok, določen za vložitev zahtevkov ali pravnih sredstev, ki temeljijo na kršitvi prava Unije, sam po sebi ne zdi nerazumen, vendar pod pogojem, da začetek tega roka ni določen tako, da zadevni osebi dejansko onemogoča ali čezmerno otežuje uveljavljanje pravic, ki jih podeljuje pravo Unije. Tako je bilo glede enoletnega roka za vložitev tožbe za povrnitev škode, nastale zaradi prepozne prenosa direktive, zlasti ugotovljeno, da je bil skladen z načelom učinkovitosti (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2009, Visciano, C-69/08, EU:C:2009:468, točke od 45 do 50).
- 28 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da načelo učinkovitosti v povezavi z načelom lojalnega sodelovanja ne nasprotuje temu, da je v predpisih države članice za vložitev zahtevka za vračilo dajatev, za katere je bilo razsojeno, da so v nasprotju s pravom Unije, določen približno enoletni rok, ki začne teči od začetka veljavnosti teh predpisov, katerih namen je odprava kršitve navedenega prava, in po katerem nastopi prekluzija.

Načelo enakovrednosti

- 29 V skladu z ustaljeno sodno prakso spoštovanje načela enakovrednosti pomeni, da države članice ne določijo takih postopkovnih pravil, ki so za zahtevke za vračilo dajatev, ki temeljijo na kršitvi prava Unije, z vidika njihovega predmeta, podlage in bistvenih elementov manj ugodna od postopkovnih pravil, ki veljajo za podobna pravna sredstva, ki temeljijo na kršitvi notranjega prava. Le nacionalno sodišče, ki neposredno pozna postopkovna pravila, ki so v nacionalnem pravu namenjena zagotavljanju varstva pravic, ki jih imajo pravni subjekti na podlagi prava Unije, lahko preveri, ali so ta pravila skladna z načelom enakovrednosti. Sodišče pa lahko nacionalnemu sodišču ob upoštevanju presoje, ki jo mora zadnjemavedeno sodišče opraviti, zagotovi nekatere elemente v zvezi z razlago prava Unije (glej v tem smislu sodbe z dne 30. junija 2016, Cămpean, C-200/14, EU:C:2016:494, točki 45 in 46; z dne 31. maja 2018, Sziber, C-483/16, EU:C:2018:367, točke 35, 41 in 42, ter z dne 9. julija 2020, Raiffeisen Bank in BRD Groupe Société Générale, C-698/18 in C-699/18, EU:C:2020:537, točki 76 in 77).

- 30 Predložitveno sodišče je v obravnavani zadevi samo opravilo primerjavo med, na eni strani, približno enoletnim prekluzivnim rokom, ki ga to sodišče opredeljuje kot „posebni rok“ iz člena 1(2) OUG št. 52/2017, za zahtevke za vračilo neupravičeno plačanih zneskov iz naslova romunskih dajatev za onesnaževanje, za katere je bilo razsojeno, da niso v skladu s pravom Unije, ter na drugi strani petletnim zastaralnim rokom, ki ga opredeljuje kot „splošni rok“ in kot „občutno daljši rok“ iz člena 219 zakonika o davčnem postopku za vračilo davčnih terjatev.
- 31 Romunska vlada sicer izpodbija utemeljenost te primerjave, vendar navaja, da je bil cilj sprejetja navedenega „posebnega roka“ ravno izogniti se temu, da bi bil proračun Romunije obremenjen z izplačilom obresti, katerih skupni znesek bi bil lahko previsok, če za zahtevke za vračilo dajatev, ki jih ureja OUG št. 52/2017, ne bi veljal enoletni posebni rok, kakršen je ta, uveden s tem normativnim aktom, ampak petletni splošni rok iz zakonika o davčnem postopku.
- 32 Poleg tega je v členu 1(2) OUG št. 52/2017 izrecno navedeno, da se prekluzivni rok, določen v njem, uporablja za zahtevke za vračilo, ki spadajo pod ta normativni akt „z odstopanjem od določb člena 219 [zakonika o davčnem postopku]“, ki se nanaša na zahtevke za „vračilo davčnih terjatev“ vseh vrst. Tako Evropska komisija v svojem pisnem stališču pravilno trdi, da romunsko pravo sicer za vračilo zneskov, pobranih v nasprotju z nacionalnim pravom, ne določa prekluzivnega roka, ampak zastaralni rok, ki se pod določenimi pogoji lahko pretrga ali zadrži, vendar je predmet zahtevka na podlagi člena 1 OUG št. 52/2017 zahtevke za vračilo dajatve, kar naj bi bil prav tako namen člena 219 zakonika o davčnem postopku. Očitno je torej, da imajo zahtevki, oblikovani na podlagi prve od teh določb, in zahtevki, oblikovani na podlagi druge, podoben predmet in namen. To pa lahko preveri le predložitveno sodišče.
- 33 Zato je treba – pod pogojem, da se zadevni zahtevki izkažejo za podobne – preučiti, ali so postopkovna pravila za pravna sredstva, ki, kakor ta iz postopka v glavni stvari, temeljijo na OUG št. 52/2017, katere namen je odprava kršitev pravil prava Unije, manj ugodna od tistih postopkovnih pravil za pravna sredstva, ki temeljijo izključno na kršitvi pravil nacionalnega prava.
- 34 V zvezi s tem zadošča ugotovitev, da – kot sta v bistvu navedla tako predložitveno sodišče v svoji odločbi kot tudi Komisija v svojem pisnem stališču – za zahtevke za vračilo dajatev iz OUG št. 52/2017, ki temeljijo na kršitvi prava Unije, velja postopkovni rok približno enega leta, ki je bistveno krajši in torej manj ugoden od petletnega postopkovnega roka, ki se uporablja za zahtevke za vračilo davčnih terjatev, ki temeljijo na kršitvi notranjega prava.
- 35 Te ugotovitve ni mogoče veljavno izpodbijati s trditvami romunske vlade, da je, na eni strani, z OUG št. 52/2017 dodeljen nov rok davčnim zavezancem, katerim se je v skladu s prejšnjo zakonodajo petletni zastaralni rok, ki se je uporabljal za njihovo pravico do vračila dajatev, iztekel ali se jim bo kmalu iztekel, in da je, na drugi strani, sistem, vzpostavljen s to uredbo za romunske dajatve za onesnaževanje, mogoče uporabiti tudi za vračilo teh dajatev, če bi bile te v nasprotju z nacionalnim pravom.
- 36 Namreč, čeprav je imelo sprejetje OUG št. 52/2017, ki kot skrajni rok za vložitev zahtevka za vračilo romunskih dajatev za onesnaževanje, ki so bile plačane v nasprotju s pravom Unije, določa 31. avgust 2018, pozitiven učinek podaljšanja roka za vračilo, ki se uporablja za nekatere davčne zavezance, ki so plačali te dajatve, pa ni sporno, da je imelo to sprejetje tudi negativen učinek skrajšanja roka za vračilo, ki se uporablja za druge davčne zavezance, ki so izgubili polno ugodnost petletnega obdobja iz člena 219 zakonika o davčnem postopku, to je določbe, ki je, nasprotno, ostala v celoti učinkovita za davčne terjatve, ki so bile plačane v nasprotju z nacionalnim pravom. Vendar na podlagi načela enakovrednosti ni mogoče neugodnosti, nastale skupini davčnih zavezancev, izravnati z ugodnostjo, dodeljeno drugi skupini, ki je v podobnem položaju.

- 37 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da načelo enakovrednosti v povezavi z načelom lojalnega sodelovanja nasprotuje temu, da je v predpisih države članice za vložitev zahtevka za vračilo dajatev, za katere je bilo razsojeno, da so v nasprotju s pravom Unije, določen približno enoletni rok, po katerem nastopi prekluzija, medtem ko ta država takega roka glede podobnih zahtevkov za vračilo, ki temeljijo na kršitvi notranjega prava, ni določila.
- 38 Ob upoštevanju vseh zgoraj navedenih preudarkov je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti:
- Načelo učinkovitosti v povezavi z načelom lojalnega sodelovanja je treba razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da je v predpisih države članice vložitev zahtevka za povračilo dajatev, za katere je bilo razsojeno, da so v nasprotju s pravom Unije, določen približno enoletni rok, ki začne teči od začetka veljavnosti teh predpisov, katerih namen je odprava kršitve navedenega prava, in po katerem nastopi prekluzija.
 - Načelo enakovrednosti v povezavi z načelom lojalnega sodelovanja je treba razlagati tako, da nasprotuje temu, da je v predpisih države članice za vložitev zahtevka za vračilo dajatev, za katere je bilo razsojeno, da so v nasprotju s pravom Unije, določen približno enoletni rok, po katerem nastopi prekluzija, medtem ko takega roka ta država glede podobnih zahtevkov za vračilo, ki temeljijo na kršitvi notranjega prava, ni določila.

Stroški

- 39 Ker je ta postopek za stranke v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (šesti senat) razsodilo:

Načelo učinkovitosti v povezavi z načelom lojalnega sodelovanja je treba razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da je v predpisih države članice vložitev zahtevka za povračilo dajatev, za katere je bilo razsojeno, da so v nasprotju s pravom Unije, določen približno enoletni rok, ki začne teči od začetka veljavnosti teh predpisov, katerih namen je odprava kršitve navedenega prava, in po katerem nastopi prekluzija.

Načelo enakovrednosti v povezavi z načelom lojalnega sodelovanja je treba razlagati tako, da nasprotuje temu, da je v predpisih države članice za vložitev zahtevka za vračilo dajatev, za katere je bilo razsojeno, da so v nasprotju s pravom Unije, določen približno enoletni rok, po katerem nastopi prekluzija, medtem ko takega roka ta država glede podobnih zahtevkov za vračilo, ki temeljijo na kršitvi notranjega prava, ni določila.

Podpisi